

Vi har altså igennem de sidste 5-6 år haft dette spørgsmål, som vi nu igen tager hul på her i dag, på bordet mange gange, uden at der blev skabt et flertal for at give alle kvinder mulighed for behandling med kunstig befrugtning under en læges ansvar.

Hvad er så grunden til det? Jeg tror, at der er flere forskellige forhold, der spiller ind, når man skal overveje dette forslag. Jeg tror også, at en række folketingsmedlemmer har haft vidt forskellige motiver til at indtage den position, man historisk har indtaget til dette forslag.

Det fremhæves ofte, at bestemmelsen om, at par kun kan blive behandlet med kunstig befrugtning, hvis de lever i et heteroseksuelt parforhold, kan opfattes som diskrimination af de personer, der har valgt en anden måde at indrette deres liv på; en diskrimination, der går på ret til sygebehandling, uacceptabel behandling af en gruppe med anden seksuel observans og forskelsbehandling uden beviser for dårligere opvækst for kommende børn.

Jeg vil gerne sige, at efter regeringens opfattelse er det vigtigste i denne sag ikke den vinkel, men derimod barnets vinkel. Der findes næppe lærde afhandlinger, der med bestemthed viser, at det skulle være »dårligt« at vokse op i en anderledes familie, og at børn i den slags familier ender med en opvækst, som vi ikke kan være bekendt. Men i udgangspunktet er det nu engang sådan, at det fortsat er kernefamilien, der er den stabile ramme om familiedannelsen i Danmark, og det udgangspunkt ønsker regeringen sådan set at holde fast i, nemlig retten til, at alle børn har en far og en mor.

Når vi som samfund skal beslutte vilkårene for behandling med kunstig befrugtning, må vi holde os for øje, at vi vælger det, som vi med størst sandsynlighed mener vil give den sikreste og tryggeste opvækst for et barn, der jo ikke har nogen mulighed for selv at vælge. Og her er kernefamilien eller retten til en mor og en far i hvert fald en stærk indikator for vort valg.

Så ved jeg godt, at det ofte fremhæves, at et barn jo ikke kan regne med en opvækst med en mor og en far og slet ikke en opvækst med den samme mor og far hele vejen igennem. Død og skilsmisse kan på afgørende vis ændre forudsætningerne. Men det faktum skal jo ikke få os til ukritisk at tage afsæt i denne argumentation.

Jeg synes, at der er stor principiel forskel på, om et heteroseksuelt parforhold ender med skilsmisse, eller om det allerede fra begyndelsen er meningen, at barnet skal vokse op i en anden

type samlivsform end en kernefamilie, om det allerede fra begyndelsen er besluttet, at barnet skal afskrives muligheden for både at have en far og en mor.

Så nævnes der også et andet argument, som ofte bringes ind i diskussionen om kunstig befrugtning, og det er sammenligningen med adoption, hvor det jo i dag bl.a. er muligt for enlige at adoptere, og hvad er så logikken i, at vi tillader enlige at adoptere, hvis vi ikke tillader, jeg havde nær sagt, enlige at få børn?

Jeg synes, at vi bør vurdere adoptionssituationen på en anden måde, for her er der jo ikke tale om et ufødt barn, som vi tager stilling til. Der er tale om et født barn, som derfor kræver en indsats fra samfundets side, det være sig nationalt eller globalt. Det kan være bedre for et barn at blive adopteret af en enlig end at tilbringe sit liv f.eks. på et børnehjem uden nær tilknytning til egen familie. Jeg synes, der er stor principiel forskel på den situation og den situation, hvor vi bringer børn til verden gennem kunstig befrugtning.

Derfor må jeg sammenfattende sige, at regeringen ikke kan støtte forslaget fra Enhedslisten.

Første næstformand (Svend Auken):

Der er tre korte bemærkninger. Den første er fru Pernille Rosenkrantz-Theil, derefter hr. Kamal Qureshi og fru Lise Hækkerup.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

I forbindelse med at vi diskuterede, hvorvidt det i fremtiden skulle være tilladt for homoseksuelle at adoptere, sagde regeringspartierne, at en af årsagerne til, at man gik imod, var, at man mente, at der kunne opstå problemer med, at et barn fra et andet land eksempelvis kom til Danmark og boede hos homoseksuelle forældre, hvorved man satte barnet i en situation, hvor det var udsat for en såkaldt dobbeltdisponering for mobning.

Kl. 10.10

Nu er vi så i en situation, hvor barnet faktisk ville være det biologiske barn, i hvert fald til den ene af forældrene, og så må man sige, at situationen er anderledes. Ikke desto mindre hører jeg den samme argumentation, nemlig den her med moderen og faderen.

Jeg mener, at det, der ligger til grund, når man sammenholder det, ministeren siger her, med den debat, vi havde sidst, er et spørgsmål om, at man i bund og grund mener, at det er dår-